

der fremkom ved Indtægter af Jorder, der ere tillaaede Embeder. Grunden til, at man ikke for disse Indtægters Vedkommende gif samme Wei som ved de andre Sportler, var tilbøds den, at det mange Steder var tvivlsomt, hvem disse Jordeiendomme tilhørte. Kommunerne gjorde Paastrand paa at have Eiendomsret til en stor Del af dem, og Staten gjorde det Samme. Der var vel enkelte Steder, hvor Eiendomsforholdene vare klare, men mange Steder vare de tvivlsomme, og skulde der fra Statens Side være brugt Magisprog, vilde man dog have været udsat for at faae Processer om Sagen. Det blev da vedtaget, at disse Indtægter vedblivende skulde tilfalde Embederne, men saaledes, at hver Gang et Embede blev besat paant, skulde der beregnes en Gjennemsnitsindtægt efter de sidst forløbne 10 Aar af den foregaaende Indehavers Embedstid; den skulde lægges til Grund, og det Beløb, som derefter blev ansat som den aarlige Indtægt af Jorden, skulde da fradrages den normerede, faste Løn. Dette er blevet bibeholdt i Loven af 1ste Juli 1870, og man har gjennemgaaende været vel tilfreds dermed, idet det har viist sig, at Embedsmændene siden 1870 have havt væsentligt højere Indtægter, end Embedsjorden var beregnet til. Først i de senere Tider er der beghndt at fremkomme Klager over, at de langtfra kunne faae de Indtægter ud af Jorden som forudsat. Det er jo egentlig lidt mærkeligt. Thi man kan ikke negte, at samtidigt med, at hele Landbruget har sørt samme Klage og med Rette viist, hvor daarlig Landbruget var stillet, hørte man fra den Side, hvortil jo saa at sige alle Embedsmænd høre, altid fremdraget den Tale — og ofte særlig fra Netsbetjente, som næiere kjendte Jordbruget — at det var Jordbrugernes egen Skyld, fordi de ikke forstode at sætte Tæring efter Næring. I det Hele taget blev der gjort saa mange Indvendinger mod Jordbrugernes Maade at drive Jorden paa, at det havde været glædeligt, om disse Embedsmænd kunde have viist, hvordan man egentlig skulde bære sig ad. De have imidlertid ikke været heldige i saa Henseende. Thi der er stadig fremkommet Klager over, at deres Jordbrug gav Mindre og Mindre. Det synes nu egentlig lidt uberettiget, fordi Jorden giver Mindre i Indtægt, at man saa kommer og forlanges højere Løn for disse Embedsmænd. Thi netop ved at Konjunkturerne have været tilbagegaaende, have de Mænd, der have haft fast aarlig Løn ved Siden af deres Jordbrug, faktisk og uimodsigeligt havt større Nytte af den faste Løn, saa at mindst fra deres Side burde Klager være fremkomne.

Imidlertid er Udvalget enigt om at erkjende, at Embedsmænd naturligvis i sig selv ikke ere de Folk, man kan fordrø skulde være i Besiddelse af den rette Evne til at drive Jordbrug, og for altsaa at forhindre Misforvøielse og Klager for Fremtiden, har Udvalget ønsket at befri dem fra disse Jorder. Der har i Udvalget været et stærkt Duffe fremme om, at man skulde benytte Leiligheden til saa at sige at tvinge Staten til at sælge disse Jorder; thi naar paa een Gang Embedsmændene ønskede at blive af med Jorden, og Staten og Kommunerne tilhneladende ikke havde nogen Forbed af at beholde den, vilde der være en stærk Opfordring til at benytte Diebliffet, hvor Embedsmændene klage over nedadgaaende Konjukturer, til at fremtvinge Salg. Paa den anden Side maa man indrømme, at naar Konjunkturerne ere saa daarlige, som de i Diebliffet ere, vil det være lidt ubehageligt for Stat og Kommune nu at blive drevne til Evnassalg. Udvalget har derfor foreslaaet helt at ophæve den Del af Hjemmeindtægten for de paagældende Embeder, der hidrører fra disse Jorder, ved at bestemme, at de Indtægter, der indkomme ved disse Jorder, skulde gaa ind i Statskassen, men man har saa fremsat Duffet om, at Jorden maatte blive afhændet til fri Eiendom, fordi man i det Hele taget finder det uheldigt, at Embedsmænd eller Staten giver sig af med at drive Jordbrug, paa saadanne spredte Steder i det Mindste. Men idet man maa erkjende, at det maaste være vanskeligt i Diebliffet lader sig gøre at fremtvinge Salg, henstiller man til Ministeriet at benytte Leiligheden og Konjunkturerne paa bedste Maade, saa at man enten sælger Jorderne eller søger dem afhændede til Brug for en længere Arrække. Hvor Jorden utvivlsomt tilhører Kommunen, og Indtægterne kun ere tillagte Netsbetjenten i hans Egenstaa som Magistratsembedsmænd, mener man, at Kommunerne bør overtage Jorderne efter en Taxation og tilsvare Staten 4 pCt. Rente af den taxerede Sum. Skulde Kommunerne ikke være villige til at overtage dem til den taxerede Sum, blive Jorderne staaende paa Statens Regning, bortleies af Staten, og Indtægterne indgaa i Statskassen. Hvor Eiendomsforholdet er omstridt, hvor Stat og Kommune ikke kunne blive enige om, hvem der er den rette Besidder af Jorden, mener Udvalget, at man kan lade Spørgsmaalet staa hen, indtil der en Gang maa fremtvinges en Ordning. Indtægterne gaa ind i Statskassen som de andre, men man mener dog, at hvor Eiendomsforholdet er og med Berettigelse mange Steder kan være særdeles tvivlsomt, bør Staten stille sig saa velvillig som mulig ligeoverfor